

[Kofod-Svendsen]

af på næste års finanslov, hvis vi skal have tingene til at hænge sammen og få den rigtige balance mellem besparelser i administrationsled og besparelser dér, hvor det rammer borgeren.

Der er et par besparelser, der er faldet bort. Der er også nogle, vi har stillet os skeptiske over for. Men at få balance forudsætter, at vi får nogle rationaliseringsgevinster, og at vi får fjernet nogle blokke, og dér vil jeg lægge megen vægt på, at vi kommer i gang allerede med virkning fra næste finansår.

Jeg vil gerne uddybe det, jeg sagde om børnefamilier med flere børn. Der er flere, der har henvendt sig til mig i de sidste måneder og lagt deres regnskab frem. Med en moms på 22 pct. og med den høje beskatning, en familie har i dagens Danmark, er der altså børnefamilier med en 3, 4, 5 og 6 børn, som virkelig er i klemme, og det findes der stadig væk. Jeg synes, det er beklageligt, hvis vi indretter vores samfund, så man faktisk ikke har råd til at have mere end et eller to børn.

Hvis de vælger, at den ene går hjemme hos børnene, når der er flere at passe, eller de vælger begge at arbejde deltid, så hænger det ikke sammen økonomisk. Hvis begge går heltids ud på arbejdsmarkedet, så må vi erkende, at vi har nogle vuggestuepriser, som er dyre for staten og årsag til bl.a. det høje skattetryk, men også for familien, så det faktisk heller ikke rigtig hænger sammen dér. Her er der i hvert fald noget, som vi må underkaste en seriøs undersøgelse. Jeg ved, at i andre lande, f.eks. Sverige, og jeg mener også i Frankrig, har man særlige kompensationer til flerbørnsfamilier ud fra visse præmisser, og ligesom jeg synes, vi skal have fart i udbudslicitationer, skal vi også have fart på undersøgelsen af børnefamiliernes økonomiske vilkår og også nogle hurtige initiativer.

Jeg er enig med hr. Henning Rasmussen i, at det ikke er spørgsmålet om, at vi her står og lover og sætter dato på, at vi overfører de og de beløb, men der er et problem ved kombinationen af høj marginalskat, dyre institutionspladser og høj moms, og vi ved, hvor vanskeligt det er, hvis der alene er én indtægt, der skal bære måske at mætte 5, 6, 7 munde. Det problem mener jeg ikke vi blot kan kaste fra os, og vi vil lægge vægt på, at vi kommer ind i en drøftelse og får sat nogle mål for de kommende år, så det ikke bliver et spørgsmål, vi blot kaster ud i fremtiden. Det vil vi lægge vægt på fra Kristeligt Folkepartis side.

Men vi lægger ikke blot vægt på noget udgiftskrævende. Jeg har også, vil jeg gerne understrege, i mit første indlæg stillet nogle besparelsesforslag, sådan at vi får balance. Der kan også blive tale om en vis omprioritering, og det må være de drøftelser, vi deltager i i de kommende måneder.

Dohrmann (FP):

Jeg vil godt sige til fru Kirsten Lee, at hvis jeg siger noget forkert, er hun naturligvis velkommen til at irrettesætte mig og skælde ud over det, men derimod synes jeg ikke, det er særlig tilfredsstillende, at fru Kirsten Lee ikke lytter efter, hvad jeg rent faktisk siger. Jeg foreslog absolut ikke, at politiet eller Justitsministeriet skulle have større bevillinger, tværtimod. Jeg anviste oven i købet et enkelt område, hvor man, uden at det generer nogen, kunne skære ned på udgifterne. Men jeg rejste et fordelings spørgsmål, som gik ud på, at politiet i grænseområdet skulle have større bevillinger, således at det var i stand til at udføre en mere effektiv bevogtning af grænsen, for det, der sker for øjeblikket, er, at mange af dem, der sniger sig illegalt over grænsen, påberåber sig flygtningestatus. Og sandheden er jo desværre, at når politiet ikke at pågribe dem, kommer det danske samfund til at hænge på de dermed forbundne udgifter. Der er jo tale om betydelige beløb, så selv om man skulle gå så vidt, som fru Kirsten Lee mener, at der blev tale om merbevillinger, så tror jeg rent faktisk, at for hver eneste ekstra illegal flygtning der bliver pågrebet dernede, ligger der en besparelse, fordi de koster det danske samfund en masse penge.

Men så vil jeg i øvrigt godt sige om selve finanslovsforslaget, at nu har vi jo lige hørt hr. Henning Andersen og også hr. Skrumsager Skau – og finansministeren var heller ikke for god – skælde ud på Fremskridtspartiet og efterlyse både det ene og det andet. Må jeg stille det samvittighedsspørgsmål til finansministeren: Tror finansministeren virkelig, hvis han fik sit finanslovsforslag vedtaget uændret, at det ville ændre noget som helst i det danske samfund?

Vi ved, at vores landbrugserhverv er ved at køre ned. Vi ved, at industrien stagnerer. Vi ved, at fiskerne ligger i havn, og at de hovedsagelig lukrerer på offentlig støtte osv. Vi ved, at arbejdsløsheden vokser. Vi ved, vores udenlandsgæld vokser. Derfor er spørgsmålet: Tror